

TRIBUNA

La foto del radar ha sortit molt bellugada

SERGI TALAMONTE
REGIDOR COMÚ DE LLEIDA

“NO TROBARAN cap gravació on jo digui la paraula 65. Sóc massa respectuós amb els criteris tècnics de la guàrdia urbana.” Paraules del paer en cap de Lleida arran de la moció del Comú perquè s’aturés la renegociació del contracte de radars i semàfor vermell fa unes setmanes.

El senyor Ros no deu recordar que entre les diverses caixes de l’expedient de radars hi ha documents que fan evident qui va decidir que no es multava fins als 65 quilòmetres per hora. Com, per exemple, la comunicació on l’intendent en cap li diu al cap de mobilitat: “Et faig a mans aquest correu del nostre alcalde, el qual deixa paleses les ordres que em va trametre ahir per la nit (...) El radar ha de funcionar única i exclusivament a partir de 65 km/h. Sota cap concepte es poden fer fotografies a velocitats inferiors.” El nostre alcalde s’espolsa responsabilitats que li corresponen a ell exclusivament, i que són l’origen del desgavell en què ens trobem a any després de la denúncia que va fer el

Comú. “Cap vegada s’ha reivindicat 2,3 milions d’euros”, assegurava l’alcalde en el ple, contradient la reclamació de la concessionària que tenim a les nostres mans i que ens va permetre explicar a la ciutadania el que s’amagava darrere els radars i semàfors vermells de la nostra ciutat. Faltar a la veritat i espolsar-se responsabilitats no és el que s’espera d’un servidor del bé públic. L’embolic es pot resumir així: la concessionària havia fet els seus números d’ingressos comptant que es multaria a partir de 50 per hora. Ros, a les portes d’unes eleccions municipals, va canviar el llinard de velocitat permesa fins als 65. Arnó-Sice li va reclamar una compensació per les multes que va deixar d’ingressar, i va

deixar entreveure que no faria les inversions en seguretat vial compromeses. Ros va respondre que l’informe fet pels serveis d’urbanisme i concessions “desestimava les reclamacions d’Arnó”. Tema resolt? Ni molt menys. Hi ha en joc diners dels contribuents però també, i que ningú ho passi per alt, inversions d’un tema tan sensible com la seguretat vial, compromeses en un contracte signat i no realitzades. Per això hem seguit demanant respostes a l’equip de govern. Vam fer cinc preguntes el passat octubre i, davant el silenci, vam presentar la moció al ple. Una moció on, atenció, PSC, Cs i PP van votar en contra del punt que demanava “aturar qualsevol renegociació del contracte de radars i semàfor vermell amb la concessionària i obligar-la a l’estricta compliment del contracte signat”. Que un equip de govern es negui a exigir el “compliment del contracte signat” no deixa de ser curiós. Però que la presumpta oposició l’empari en aquesta postura, supera l’esperpent. I per reblar el clau, la proposta de resolució que va presentar el Comú per sancionar per incompliment de contracte Arnó-Sice la van tombar PSC, CIU, PP i Cs, amb

abstenció d’ERC i vot favorable de la Crida. I, és clar, si no cal complir el contracte, no cal que la concessionària faci cap de les inversions que té signades per contracte: més de 300.000 euros que haurien d’haver revertit ja a millorar la seguretat vial a la ciutat. I diem ja perquè al 2015 haurien d’haver estat a disposició de la gent de Lleida totes les inversions, que estan, per tant, fora de termini. La Paeria, que té l’obligació de vetllar pel compliment del

cions de la Llei de Trànsit s’han d’aplicar al finançament de la seguretat vial, prevenció d’accidents de trànsit i ajuda a les víctimes. Un govern que vetlli pels interessos de la ciutadania hauria d’exigir el compliment íntegre d’aquest i de qualsevol contracte. Més encara quan moltes de les clàusules que s’estan incomplint fan referència a la seguretat vial a la nostra ciutat. Celebrem que, segons ha publicat l’alcalde als mitjans de comunicació, la lesivitat en

El nostre alcalde s’espolsa responsabilitats que li corresponen a ell exclusivament, i que són l’origen del desgavell en què ens trobem

contracte, no respon sobre el llarg llistat d’incompliments per part de la concessionària. Però és que a més l’ajuntament tampoc no explica, amb el detall que mereixem els ciutadans, per què no ha invertit la seua part d’ingressos per multes en seguretat vial. Un cop descomptat el que paga a l’empresa, la Paeria en percep la resta, el 68,5% de cada sanció. El plec del contracte estableix que els ingressos de les sancions obtingudes per infrac-

accidents de trànsit a la nostra ciutat hagi disminuït un 17% aquest any. Però pensem que podem anar molt més enllà en la reducció de l’accidentalitat a Lleida. I per aquest objectiu és també indispensable que la Paeria compleixi i faci complir totes i cadascuna de les obligacions d’inversió en seguretat vial i que, amb la transparència que la ciutadania mereix, faci públic el detall d’aquestes inversions públic el detall d’aquestes inversions.

COL·LABORACIÓ

Estat de conservació: bo

SARA VILÀ
SENADORA DE CATALUNYA SÍ QUE ES POT

DIVENDRES VA ser un dia molt trist per als rossellonesos, el nostre campanar va ser notícia arreu per haver-se desplomat en qüestió de segons. 254 anys d’història impulsats pel bisbe Galindo i els arquitectes Josep Burria i Miquel Batiste per reemplaçar l’antic temple de 1637, s’ensorraven davant la mirada de milers de persones que n’han vist les imatges virals. A hores d’ara ja en deuen ser milions. Sento tristesa, ràbia i un cert deshonor. I és que ens ha caigut el campanar, collons!

No sé si els campanars simbolitzen el poder religiós o pel fet de ser més luxosos o menys potser donen pistes sobre el poder econòmic d’un poble, potser només representen un fàl·lic poder masculí i mola més el que el té més llarg i més ufanós. El que sí sé és que mentre veia com s’anaven desprenent les runes del campanar se m’anava desprenent l’endometri i així, com si res, ahir el campanar ens deia adéu. I adéu també ens deia l’únic patrimo-

ni cultural històric que teníem a Rosselló juntament amb el conjunt d’Al-Kanís.

Així d’entrada vaig pensar que era un càstig diví perquè he decidit no casar-me per l’església però poc hi crec en divinitats. Encara que es faci difícil d’assumir, d’entendre i d’admetre, no penso caure en supersticions. Em vaig passar ben bé una hora davant les runes poques hores després dels fets, mirant-me-les com qui vetlla un mort, resseguint amb els ulls la *retro* com aixecava les campanes enlaire i al vespre hi vaig tornar a passar per comprovar que no eren imaginacions i hi vaig sorprendre gent que s’enduïa pedres. Em va recordar a les imatges dels saquejos dels supermercats quan hi ha hagut algun tipus de catàstrofe natural tot i que l’arquitectura poc en té d’arbitrària i casual. De debò que no s’hi podia fer res? El primer que he fet és anar a la fitxa de patrimoni que té la Generalitat al seu portal i el que m’hi trobo és un cínic “estat de conser-

vació: bo”. Em pregunto què passaria si això hagués succeït al bell mig de Barcelona o s’hagués desplomat qualsevol altre monument de capital. Segurament no seria una anècdota per comentar pel WhatsApp, molt probablement veuríem com els experts sortien traient foc pels queixals i els polítics de l’oposició demanarien dimissions, per tot arreu rodarien caps. Possiblement també seria excessiu l’espectacle però tampoc ens podem quedar de braços plegats i donar-nos un copet a l’espatlla: “ara ja no s’hi pot fer res, noia”, em deia un veí.

Una cosa és certa, el primer cap a qui cal demanar responsabilitats és al bisbat, que n’és el propietari. Que gran part del nostre patrimoni cultural estigui a les seves mans ha dut una quantitat molt important de problemes i ara en veiem les conseqüències. En territori profund hi tenen nombrosos béns culturals força descuidats i sense manteniment, no sé pas de què els serveix no pagar IBI si el que estalvien no ho inverteixen adequadament.

Malgrat tot la Llei de Patrimoni és prou clara a l’article 67 en cas que hi hagi incompliment de conservació per

part del propietari pel que fa als béns catalogats. L’església de Rosselló de Sant Pere Ad Vincula és un bé catalogat des de l’any 2011 (BCIL), fet que li hem d’agrair a l’alcalde Jaume Fernández que va demostrar ser el dirigent municipal més sensible en les qüestions culturals i històriques de Rosselló, i no és pas que amb en Fernández tinguéssim una entesa política fluida, però *al pa pa i al vi vi*. Rosselló no és un municipi que destaquï per la seva autoestima cap a la seva pròpia història i patrimoni i si hi ha alguna lliçó moral per aprendre en aquesta desgràcia és que Rosselló mereix molta més cura del seu propi relat i cultura.

Què diu també l’article 67? Que “en cas de perill imminent per a l’immoble, l’administració competent pot executar les obres imprescindibles per a salvaguardar el bé sense necessitat de requeriment previ” o fins i tot que té “efectes d’expropiació, l’incompliment dels deures de conservació, preservació, manteniment i protecció... i la situació de perill o ruïna imminent d’un immoble”. El nostre ajuntament és i era competent per no haver d’esperar l’actuació del bisbat si així ho volia, i en cas de perill imminent, que hi era des de fa gairebé un mes, podia actuar apuntalant d’urgència

el nostre campanar sense necessitat de demanar permís a ningú ni esperar la resolució del requeriment del bisbat.

Si fóssim una capital ara faríem una comissió d’estudi per saber què ha passat, per depurar responsabilitats si n’hi ha, i si no n’hi ha doncs tots més tranquils, fora conflicte que no agrada a ningú haver de passar comptes. En aquesta comissió i treballant tota la informació adequadament podríem evitar futurs imprevistos, saber si l’enfonsament del nostre símbol més preuat al poble va ser perquè no va superar l’escapament durant la guerra, es deu a l’obra que s’hi va fer l’any 1965, a l’afegit de l’any 1990 o bé a l’enderrocament de la casa del mossèn. Pel que fa a la Generalitat, podria elaborar un protocol que serveixi també d’exemple per a altres municipis que pateixen situacions semblants amb el seu patrimoni cultural gestionat pel bisbat, i de passada també podria actualitzar la fitxa per no continuar ferint la sensibilitat dels rossellonesos, suggerim canviar-la per “estat de conservació: ruïna”. Finalment i no menys important, aquesta comissió també podria estudiar si s’escau l’expropiació del que queda de la nostra menyscabada església. Però és clar, no som cap capital, som el que som.